

eld när jag gått och lagt mig. I knappt två timmar hade jag sovit innan jag vaknat av att huset var övertänt. Jag berättade också om de genomgångna elledningarna och att det inte fanns något rimligt skäl till att elden skulle ha brutit ut.

Lundin stod i bakgrunden och lyssnade. Han hade inga frågor. Jag förstod att det var han som skulle försöka fastställa brandorsaken. Jag hoppades att han skulle lyckas. Jag ville veta vad som hade orsakat katastrofen.

Tillsammans med Alexandersson började Lundin gå runt i ruinen. Jag stod på avstånd och betraktade deras långsamma rörelser. Då och då böjde sig någon av dem ner. De påminde mig om vaksamma djur.

Plötsligt drabbades jag av yrsel. Jag var tvungen att ta stöd mot den gamla vattenpumpen.

Alexandersson upptäckte att jag inte mådde bra. Han såg forskande på mig. Jag skakade på huvudet och gick sedan bort mot husvagnen. Jag satte mig på trappan och andades lugnt. Efter några minuter reste jag mig. Yrseln var borta. Jag började gå tillbaka till brandplatsen igen. Men jag stannade när jag kom runt husvagnen och såg de två männen, som stod där bland de sotiga resterna av takbjälkarna. De talade med varandra. Jag hörde inte vad de sa. Men jag fick genast en känsla av att de talade med medvetet låga röster, som om det de sa inte borde höras av någon annan.

Då och då kastade Alexandersson en blick åt mitt håll. Men jag var fortfarande dold av buskaget som omgav husvagnen.

Jag visste utan att veta. De talade om brandorsaken. Att det inte existerade yttre faktorer.

Med låga röster diskuterade de om det kunde vara så att jag själv hade anlagt branden.

Jag höll andan samtidigt som jag försökte förstå. Kunde det